

Αλληλεγγύη στα χρόνια της Κατοχής

(ΚΜ) ... Πάντως, εκείνο το οποίο ήτανε το σπουδαίο, είναι ότι όλες αυτές οι κακουχίες, με συγχωρείτε, αλλά συγκινήθηκα... [Η φωνή του «σπάει»] ... μας είχαν δέσει τόσο πολύ, μα τόσο πολύ με τους γειτόνους, με τους άλλους φίλους, με τους άλλους συγγενείς, αισθανόμαστε αδέρφια, κυριολεκτικά! Είχαμε ζήσει τόσο πολύ δυσάρεστες στιγμές και μετά τόσο πολύ ευχάριστες και μετά πάλι δυσάρεστες που ο ένας βοηθούσε τον άλλον. Δηλαδή.... θυμάμαι η μητέρα μου όταν είχε διοριστεί στον Διεθνή Ερυθρό Σταυρό, αντί για μισθό έπαιρνε τρόφιμα. Έπαιρνε τριάντα δύο οκάδες τρόφιμα το μήνα. Αυτά τα τριάντα δύο οκάδες τρόφιμα το μήνα έζησαν όχι μόνο εμάς αλλά την οικογένεια Ζάχου, που ήτανε δίπλα, τον Γιώργο, την κυρα Μαρία, τον Κυρ-Γιάννη, την οικογένεια Καλόσακα που ήτανε απέναντί μας και ορισμένους άλλους. Δηλαδή το βράδυ μαγειρεύαμε ή δίναμε και μαγειρεύανε οι φίλοι και πηγαίναμε και τρώγαμε όλοι μαζί απ' αυτά τα τρόφιμα. Δηλαδή δεν σκέφτηκε ποτέ, ας πούμε, να τα κρατήσει αυτά, ξέρω 'γω, για αύριο. Αλλά και η κυρία Καλόσακα, θυμάμαι, έφτιαχνε καταπληκτικά γλυκά από κίτρο, από πορτοκάλι, από λεμόνι και τα λοιπά... Όταν έφτιανε, έφτιανε ένα βάζο γι' αυτούς και δύο βάζα για την γειτονιά! Δίπλα ήταν του Βούλγαρη το σπίτι. Που τότε ο Βούλγαρης ήτανε πασίγνωστος εδώ γιατί ήτανε μεσίτης ακινήτων. Και επίσης, πράγματι, με τον γιο του Βούλγαρη, μεγαλύτερος από εμένα, ήμαστε πάρα πολύ φίλοι. Όλοι αυτοί δηλαδή, ζήσαμε τόσο πολύ ενωμένοι, τόσο πολύ, τους θεωρούσαμε αδέρφια ο ένας με τον άλλον. Και για τα παιδιά εκείνης της εποχής αισθανόμαστε μια συναδέλφωση φοβερή. Μετά ήρθε, δυστυχώς, ο εμφύλιος, ο οποίος ήτανε κάτι το φριχτό!